

37.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 2 stycznia 1922 r.

w przedmiocie zastępczego ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej.

Na podstawie art. 58 ustawy z dn. 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370) w przedmiocie zmiany przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (austr. Dz. Ust. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (austr. Dz. Ust. № 138), zarządza się co następuje:

§ 1. Ubezpieczenie zastępcze, przewidziane w § 64 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (austr. Dz. Ust. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (austr. Dz. Ust. № 138), a następnie ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370), może być przeprowadzane wyłącznie przez zakłady zastępcze, działające na warunkach określonych w § 65 tejże ustawy.

Istniejące umowy zastępcze służbodawców, o ile mają zachować właściwość instytucji zastępczej, winny być przekształcone na zakłady zastępcze. Przekształcenie to może nastąpić na zakład zastępczy, przeznaczony dla ubezpieczenia funkcjonariuszy jednego tylko służbodawcy lub też kilku służbodawców, którzy mają pokrewne umowy zastępcze.

Nowe zakłady zastępcze mogą powstać jedynie wskutek przekształcenia umów zastępczych.

§ 2. Zakłady zastępcze już istniejące, lub stworzyć się mające w miejsce umów zastępczych służbodawców, winny dostosować uprawnienia swych członków, nabyte przed zatwierdzeniem nowego lub zmienionego statutu, do wymogów § 65 p. 3 ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Statuty tych zakładów zastępczych mają zawierać także przepisy dotyczące sposobu pokrycia ewentualnych niedoborów w rezerwie premjowej, powstałych wskutek zastosowania postanowień ustępu 1 niniejszego paragrafu.

Pokrycie tych niedoborów może być rozłożone także na raty, a zainteresowani ubezpieczeni mogą być obciążeni z tego tytułu tylko w stosunku, przewidzianym w § 65 p. 4 ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

W razie pokrycia niedoborów ratami, można stosować do niespłaconych rat przypadających na ubezpieczonych przepisy analogiczne, jak przy zwrotach premji. Służbodawcy, występujący z zakładu

zastępczego winni uiścić od razu przypadające na nich, a niespłacone jeszcze raty.

§ 3. Przedstawiciele istniejących instytucji zastępczych, które mają siedzibę swą na ziemiach b. państw austriackiego i węgierskiego, wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej, o ile pragną zatrzymać lub uzyskać dla tych instytucji właściwość zakładu zastępczego, winni wnieść do dnia 31 stycznia 1922 r. podanie do Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Do podania dołączyć należy:

- 1) ostatni obowiązujący statut instytucji zastępczej, zaopatrzonej klauzulą zatwierdzającą;
- 2) zamknięcie rachunkowe (bilans i rachunek obrotowy) za rok 1920 wraz z wykazami lokacji funduszków, sporządzonymi według wzorów, przepisanych rozporządzeniem austr. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1914 r. w przedmiocie wykazów o toku interesów w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy (austr. Dz. Ust. № 348);
- 3) wykazy osób, pobierających świadczenia, wykazy ubezpieczonych, którzy wystąpili z obowiązku ubezpieczenia i wykazy sporów o świadczenia. Wykazy te mają być sporządzone według wzorów (5e, 9 i 8), przepisanych rozporządzeniem powołanym w p. 2 niniejszego paragrafu;
- 4) spisy ubezpieczonych według stanu w dniu 31 grudnia 1920 i 1921 r., ugrupowane według płci, przyczem w spisie za rok 1921 przy każdej osobie ma być podana:
 - a) data urodzenia,
 - b) stan (kawaler, wdowiec i t. p.),
 - c) ilość i wiek dzieci do lat 18,
 - d) kwota poborów ostatnio zaliczonych do ubezpieczenia,
 - e) czas trwania ubezpieczenia (początek, ewentualne przerwy);
- 5) projekt statutu, dostosowanego do ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia, względnie oświadczenie, że statut taki w jaknajkrótszym czasie władzy nadzorczej przedłożony zostanie;
- 6) wykaz służbodawców z podaniem ilości osób ubezpieczonych u każdego, o ile zakład zastępczy ma ubezpieczać funkcjonariuszy więcej niż jednego służbodawcy;
- 7) oświadczenie, zawierające odpowiedź na następujące pytania:
 - a) czy była złożona kaucja po myśli § 67 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (austr. Dz. Ust. № 138) i w jakiej wysokości,
 - b) czy i w jakiej wysokości austriackie pożyczki wojenne zostały zarejestrowane,
 - c) czy instytucja zastępcza istniała już przed 1 stycznia 1909 r., jako instytucja zaopatrzenia,
 - d) jakich gwarancji służbodawca może dostarczyć na zabezpieczenie finansowych podstaw ubezpieczenia.

W razie, gdy zakład zastępczy ma być utworzony z połączenia kilku pokrewnych umów zastępczych, załączniki, wymienione wyżej z wyjątkiem wykazu słuźbodawców, mają być przedłożone dla każdej umowy zastępczej osobno.

Wykazy, wymienione w p. 3 i 4 niniejszego paragrafu mają być sporządzone w podwójnej ilości egzemplarzy.

§ 4. Przedstawiciele instytucji zastępczych, którzy wniosą podania o nadanie tym instytucjom właściwości zakładu zastępczego w myśl ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia, w terminie i z załącznikami określonymi w § 3 tegoż rozporządzenia i którzy do dnia 31 marca 1922 r. nie otrzymają decyzji odmownej na swe podania, winni najpóźniej do dnia 31 lipca 1922 r. przedłożyć:

- 1) 5 egzemplarzy statutu wraz z oświadczeniem zgody na treść przedkładanego statutu ze strony każdego z odnośnych słuźbodawców i większości jego funkcjonariuszy, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia;
- 2) zamknięte rachunkowe za rok 1921 z załącznikami określonymi w § 3 p. 2 niniejszego rozporządzenia;
- 3) bilans asekuracyjno-techniczny według stanu ubezpieczenia na dniu 31 grudnia 1921 r., przyczem co do wysokości świadczeń należy uwzględnić wymogi § 2 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Do bilansu należy dołączyć wyjaśnienia, pojedyncze rachunki oraz sposób obliczenia rezerwy premjowej i premji netto przy zastosowaniu podstaw rachunkowych zakładu pensyjnego dla funkcjonariuszy;
- 4) umotywowane oświadczenie, że stała liczba ubezpieczonych odpowiada i przypuszczalnie odpowiadać będzie wymogom § 65 p. 1 ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W razie udzielenia zezwolenia na utworzenie nowego zakładu zastępczego, ma się odbyć w przeciągu 8 tygodni od daty doręczenia decyzji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej walne zgromadzenie założycielskie (organizacyjne). Władzy nadzorczej należy przedłożyć w terminie 14 dni wykaz osób, wybranych do Zarządu i Komisji.

Niezastosowanie się do powyższych przepisów może być powodem cofnięcia udzielonego zezwolenia.

§ 6. Zakłady zastępcze winny doręczyć po zatwierdzeniu statutu, zainteresowanym ubezpieczonym, ewentualnie także ich słuźbodawcom, uchwały, w których ma być podana przypadająca na nich do uiszczenia kwota z tytułu niedoborów w rezerwie premjowej, przewidzianych w § 2 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Do uchwał tych mają się stosować postanowienia § 75 ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Ciała samorządowe, instytucje, zakłady, korporacje publiczne lub przeznaczone w myśl ustawy do spełnienia zadań publicznych, jakoteż ich zakłady i przedsiębiorstwa, mogą swych funkcjonariuszy, ubezpieczonych dotychczas zastępczo, o ile nie skorzystają z przepisu § 3 niniejszego rozporządzenia, zwolnić z obowiązku ubezpieczenia, przedkładając Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej dowody oraz zobowiązania, wymagane przepisami § 2 p. 6 ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Podania o zwolnienie, wniesione być winny do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej do dnia 31 stycznia 1922 r. a dowody i zobowiązania wyżej wymienione do dnia 31 lipca 1922 r.

§ 8. Instytucje zastępcze, których przedstawiciele do dnia 31 stycznia 1922 r. nie przedłożą podań w myśl przepisów § 3 względnie § 7 niniejszego rozporządzenia, lub też nie zastosują się do przepisów § 5, względnie § 7 tegoż rozporządzenia, albo które na wniesione podanie otrzymają odpowiedź odmowną, tracą właściwość instytucji zastępczej.

§ 9. W razie, gdy instytucje zastępcze przestaną jako takie funkcjonować w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia, lub gdy zatwierdzenie zakładu zastępczego zostanie później odwołane w myśl postanowień § 67 ust. 3 ustawy, wyszczególnionej w § 1 niniejszego rozporządzenia, należy całkowite zebrane rezerwy premjowe, a przynajmniej rezerwy ustawowe i skapitalizowane wartości świadczeń, wynikających z ubezpieczenia zastępczego, przekazać zakładowi pensyjnemu. Przekazanie to nastąpi bądź według stanu ubezpieczenia w dniu 31 stycznia 1922 r., bądź w dniu 31 lipca 1922 r., bądź też według stanu ubezpieczenia z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiło doręczenie odmownej decyzji na podanie, lub decyzji, odwołującej zatwierdzenie zakładu zastępczego. Od terminów powyższych ubezpieczenie zastępcze przestaje istnieć, a ubezpieczone osoby stają się członkami zakładu pensyjnego dla funkcjonariuszy.

Rezerwa ustawowa składa się z rezerwy, obliczonej dla każdego ubezpieczonego w dniu 31 lipca 1921 r. według przepisów § 99 rozporządzenia austr. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1914 r. (austr. Dz. Ust. № 259), i z premji za ubezpieczenie w czasie od dnia 1 sierpnia 1921 r. do chwili przejścia do zakładu pensyjnego, wymierzonych w myśl przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. G. R. P. № 59, poz. 370).

§ 10. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski